

Д. Кацевъ-Бурски

I

Моисей

Войната бѣше въ своя разгаръ Българската армия изправена като колосъ отъ една година насамъ остояваше на македонския фронтъ съ героични усилия предъ напора на съглашенската солунска армия. И знаеха въ Парижъ, Лондонъ и Петроградъ, че само ако ромънската армия бжде заставена да нападне България въ тилъ, ще се изнесе една победа, ще бждатъ открити дверитѣ къмъ Бѣлградъ и презъ Драва и Сава да се нанесе единъ решителенъ ударъ върху централнитѣ сили. Затова и натискътъ отъ страна на съглашенieto бѣше твърде силенъ.

Ромънциѣ бѣха най-после принудени отъ съглашенieto да взематъ участие въ войната, като имъ обещаха голѣма подкрепа въ бойни припаси и нѣколко руски дивизии, а освенъ това на южния фронтъ да почне голѣма съглашенска офанзива. Така и стана. Солунската армия 1916 г. започна настѣплението си и се завързаха епичнитѣ бойове около Битоля и Каймакчаланъ, а върни руски корпуси подъ командата на генералъ Заимчковски и една кавалерийска дивизия се готвѣха да минатъ Дунава и се настигнатъ въ предѣлитѣ на Добруджа.

За всички бѣше ясно, че войната между България и Ромъния е неизбѣжна.

Фелдфебелътъ Моисей, бившъ войникъ отъ 31 п. полкъ който бѣше взѣлъ участие въ лютитѣ боеве при Карагачката позиция, за овладяването на Люле-Бургазъ и Бунаръ-Хисаръ 1912 г. реши да напустне Добруджа, колкото се може по-рано, преди да започнатъ бойнитѣ действия.

И безъ да му мисли много, той рано една сутринъ се снабди съ ромънски шинелъ, шапка, пушка и паласка съ патрони отъ единъ заспалъ ромънски войникъ, нѣкжде по пѣтя отъ Силистра за Кочмаръ и пое презъ кокурузищата. Така предрешенъ, дори, движушитѣ се по страничния колоренъ пѣтъ, ромънски войници не му обърнаха внимание.

Той вече бѣше сигуренъ, че ще може да избѣга и нѣма да остане и бжде заставенъ да влѣзе въ редоветѣ на ромън-